

673.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 20 sierpnia 1931 r.

**wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz
z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Pu-
blicznego, celem wykonania ustawy z dnia 20 marca
1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla
gmin wiejskich.**

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 172) zarządza się co następuje:

§ 1. Samoistnym podatkiem wyrównawczym, pobieranym przez gminy wiejskie, mogą być obciążone

zarówno grunty, podlegające opłacaniu podatków państwowych, jak i wolne od tego podatku grunty państwowe, fundacyjne, instytucyj o charakterze opieki społecznej oraz grunty duchowne i klasztorne, z wyjątkiem jednakże tych duchownych i klasztornych gruntów Kościoła Katolickiego, których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów (art. XV Konkordatu).

§ 2. Podstawę wymiaru podatku wyrównawczego od gruntów, wolnych od podatku państwowego, w województwach centralnych i wschodnich, stanowi idealny zasadniczy podatek gruntowy, zaś w województwach zachodnich — idealny zasadniczy dodatek państwowy do podatku gruntowego.

§ 3. Idealny zasadniczy podatek gruntowy od gruntów państwowych w województwach central-

nych i wschodnich oblicza się na podstawie klasyfikacji tychże gruntów, przeprowadzonej w myśl przepisów rozporządzenia IV Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 7, poz. 38).

Dla ustalenia idealnego zasadniczego podatku gruntowego od innych gruntów, wolnych od podatku państwowego, poza gruntami państwowymi, w województwach centralnych i wschodnich, winna nastąpić klasyfikacja tych gruntów, którą przeprowadza powołana w tym celu gminna komisja klasyfikacyjna.

W skład tej komisji wchodzi: jako przewodniczący — wójt gminy lub jego zastępca, zaś jako członkowie — jeden członek rady gminnej, przez tę radę wybrany, oraz jeden przedstawiciel instytucji, która jest właścicielką odnośnych gruntów względnie nimi zarządza.

§ 4. Określona w poprzednim paragrafie komisja przeprowadza klasyfikację gruntów — na obszarze województw centralnych — według taryfy podatku gruntowego dworskiego z odpowiednim zastosowaniem przepisów §§ 7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 639), zaś na obszarze województw wschodnich — z odpowiednim zastosowaniem przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 77), uzupełnionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 161) oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 239).

§ 5. Dla wykonania tych zadań gminna komisja klasyfikacyjna powoływać może potrzebnych jej rzeczoznawców.

§ 6. O dniu posiedzenia komisji członkowie jej powinni być powiadomieni pisemnie przez przewodniczącego przynajmniej na trzy dni przed posiedzeniem, przyczem w zawiadomieniu powinien być określony porządek dzienny posiedzenia.

Dla prawomocności uchwał komisji konieczna jest obecność jej przewodniczącego i obu członków. Jeżeli jednakże przedstawiciel instytucji, do której należą grunty, podlegające klasyfikacji, nie przybędzie na posiedzenie, to następne posiedzenie jest prawomocne również bez jego obecności; na tę okoliczność należy zwrócić uwagę w zawiadomieniu o następnym terminie posiedzenia.

Uchwały komisji zapadają większością głosów i zamieszczone być mają w protokole posiedzenia komisji, który podpisuje przewodniczący i obaj członkowie. W wypadku jednakże zdekompletowania komisji, określonym w drugim zdaniu poprzedniego ustępu orzeczenie przewodniczącego i jednego członka komisji ma moc uchwały komisji tylko wtedy, gdy jest jednomyślne.

Przeciw uchwale większości komisji pozostały jej członek może w ciągu dni 14-tu od dnia powzięcia uchwały wnieść sprzeciw do wydziału powiatowego, który go rozstrzyga ostatecznie.

Za udział w posiedzeniach komisji nie należy się członkom komisji żadne wynagrodzenie, gmina jest jednakże obowiązana dostarczyć komisji koniecznej dla jej urzędowania pomocy technicznej.

§ 7. Przez deficyt, o którym mowa w ustępie 1 art. 2 ustawy, należy rozumieć różnicę między ogólną sumą preliminowanych na dany rok budżetowy wydatków zwyczajnych, a ogólną sumą preliminowanych dochodów, które gmina może osiągnąć po wykorzystaniu wszystkich swych źródeł dochodowych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 8. Gminy wiejskie w województwach środkowych i wschodnich mogą pobrać podatek wyrównawczy również na pokrycie deficytu z okresu obrachunkowego 1930/31.

O ile gminy te w ciągu roku 1930/31 uchwaliły statut podatku wyrównawczego i dokonały jego wymiaru, to ponowne uchwalanie statutu podatku za tenże rok budżetowy na podstawie art. 8 ustawy i ponowny wymiar podatku powinny być dokonane w roku bieżącym tylko w wypadku, jeżeli wysokość podatku uchwalonego i wymierzonego w roku 1930/31 nie mieści się w granicach, określonych w ustępie 1 art. 8 ustawy, t. zn. jeżeli rzeczywisty niedobór budżetowy gminy za rok 1930/31 okazał się mniejszy niż przewidywany na pokrycie jego wpływ z podatku wyrównawczego, lub też, gdy stawki podatku wyrównawczego przekraczały maksymalne granice, określone art. 1 i 2 ustawy z dnia 1 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 208).

O ile gmina — zgodnie z przepisem poprzedniego ustępu — nie przeprowadza nowego wymiaru podatku, to termin płatności I raty tego podatku dla płatników, którzy go nie uiszcili w roku 1930/31, liczy się od dnia wejścia w życie ustawy, t. j. od dnia 1 kwietnia 1931 r. z uwzględnieniem 14-dniowego terminu ulgowego, przewidzianego art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 9. W wypadkach uchwalenia nowego statutu samoistnego podatku wyrównawczego za rok 1930/31 na podstawie art. 8 ustawy termin płatności tego podatku oznaczony zostanie w nakazach płatniczych.

§ 10. Należności z tytułu podatku wyrównawczego za r. 1930/31 płatne są w dwóch ratach półrocznych, ustalonych w ustępie 2 art. 2 ustawy względnie — na prośbę płatnika — w czterech ratach kwartalnych.

W miarę zdolności płatniczej opodatkowanych oraz w zależności od własnej sytuacji finansowej może gmina podatek, określony w poprzednim ustępie, rozłożyć na większą ilość rat półrocznych względnie kwartalnych.

§ 11. Wszelkie kwoty, uiszczone z tytułu podatku wyrównawczego za r. 1930/31 przed terminami, określonymi w ostatnim ustępie § 8 oraz w §§ 9 i 10 wraz z ewent. odsetkami za odroczenia, karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi, podlegają zaliczeniu na poczet podatku wyrównawczego, płatnego we wspomnianych terminach.

§ 12. Podział ogólnej sumy samoistnego podatku wyrównawczego pomiędzy poszczególnych płatników przeprowadza się w ten sposób, że iloraz,

otrzymany z podzielenia tejże ogólnej sumy przez sumę podatków, wymienionych w art. 5 i 6 ustawy, przypadających na wszystkich płatników, mnoży się przez sumę tychże podatków, przypadającą na każdego z tych płatników.

§ 13. Dla zapewnienia zarządom gmin podstaw wymiaru samoistnego podatku wyrównawczego, urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych prześlą im w terminie dni czternastu od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia — dane liczbowe, dotyczące przypadającego na poszczególnych płatników w r. 1931 zasadniczego podatku gruntowego oraz cen wykupionych przez płatników świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, zaś wydziały powiatowe—dane liczbowe, dotyczące państwowego podatku od budynków. Dane te w latach następnych dostarczone będą do dnia 1 marca każdego roku.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
J. Jędrzejewicz
